Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
GIOVANNI PITRUZZELLA IŠVADA,
pateikta 2021 m. lapkričio 11 d. [1]

Byla C-79/20 P

Yieh United Steel Corp.
prieš

Europos Komisiją

„Apeliacinis skundas – Dempingas – Įgyvendinimo reglamentas (ES) 2015/1429 – Reglamento (EB) Nr. 1225/2009 2 straipsnio 2 dalis (dabar – Reglamento (ES) 2016/1036 2 straipsnio 2 dalis) – Normaliosios vertės nustatymas – Panašaus produkto, skirto vartoti eksporto šalies vidaus rinkoje, pardavimai – Eksportui skirtų pardavimų vidaus rinkoje neįtraukimas nustatant normaliąją vertę“

1. Kiek tai susiję su antidempingo muitu, kokia apimtimi taikomas reikalavimas, kad apskaičiuojant normaliąją vertę, kuria remiantis vėliau nustatomas dempingas, paprastai reikia atsižvelgti į panašaus produkto, „[skirto] vidaus vartojimui“, pardavimus eksportuojančiojoje valstybėje? Ar šis reikalavimas reiškia, kad nagrinėjamą gaminį parduodantis gamintojas turi įrodyti subjektyvųjį elementą?

2. Toks iš esmės yra teisinis klausimas, nagrinėjamas šioje išvadoje, susijusioje su apeliaciniu skundu, kuriuo *Yieh United Steel Corp.* (toliau – *Yieh United*) prašo panaikinti 2019 m. gruodžio 3 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Yieh United / Komisija* (T-607/15, EU:T:2019:831, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo buvo atmestas šios bendrovės pareikštas ieškinys dėl 2015 m. rugpjūčio 26 d. Europos Komisijos įgyvendinimo reglamento (ES) 2015/1429, kuriuo importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos ir Taivano kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančio plieno produktams nustatomas galutinis antidempingo muitas (toliau – ginčijamas reglamentas) [2].

I. Teisinis pagrindas

3. Kai klostėsi pagrindinės bylos faktinės aplinkybės, taikytinos Europos Sąjungos antidempingo priemonių nustatymą reglamentuojančios nuostatos buvo įtvirtintos 2009 m. lapkričio 30 d. Tarybos reglamente (EB) Nr. 1225/2009 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos bendrijos narėmis nesančių valstybių (toliau – pagrindinis reglamentas) [3].

[1] Originalo kalba: italų

[2] OL L 224, 2015, p. 10.

[3] OL L 343, 2009, p. 51, ir klaidų ištaisymas OL L 7, 2010, p. 22. Šis reglamentas buvo panaikintas 2016 m. birželio 8 d. Tarybos reglamentu (ES) 2016/1036 dėl apsaugos nuo importo dempingo kaina iš Europos Sąjungos narėmis nesančių valstybių (OL L 176, 2016, p. 21; klaidų ištaisymas OL L 7, 2010, p. 22).

4. Pagrindinio reglamento 1 straipsnio 1 ir 2 dalyse buvo nustatyta:

„1. Antidempingo muitas gali būti taikomas bet kuriam produktui dempingo kaina, kurį išleidus laisvai cirkuliuoti [Sąjungoje] būtų padaryta žala.

2. Produktu dempingo kaina yra laikomas produktas, jeigu jo eksporto į [Sąjungą] kaina yra mažesnė nei palyginamoji panašaus produkto kaina įprastomis prekybos sąlygomis eksportuojančioje valstybėje.“

5. Pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 ir 2 dalyse buvo nurodyta:

„1. Normalioji vertė paprastai yra nustatoma pagal kainas, kurias įprastomis prekybos sąlygomis moka arba turi mokėti nepriklausomi pirkėjai eksportuojančioje valstybėje. <…>

2. Normaliajai vertei nustatyti paprastai naudojami panašaus produkto pardavimai vidaus vartojimui, jeigu tokių pardavimų kiekis sudaro 5 % arba daugiau nagrinėjamojo produkto pardavimų kiekio į [Sąjungą]. Tačiau gali būti naudojami ir mažesnės apimties pardavimų rodikliai, pavyzdžiui, kai mokama kaina laikoma tipiška tiriamoje rinkoje.“

II. Faktinės aplinkybės ir ginčijamas reglamentas

6. *Yieh United* yra Taivane įsteigta bendrovė, užsiimanti, be kita ko, plokščių šaltai valcuotų nerūdijančiojo plieno produktų gamyba ir platinimu.

7. *Eurofer*, *Association européenne de l’acier*, ASBL (toliau – *Eurofer*) pateikus skundą, 2014 m. birželio 26 d. Komisija pradėjo antidempingo procedūrą dėl Kinijos Liaudies Respublikos ir Taivano kilmės plokščių šaltai valcuotų nerūdijančio plieno produktų importo[4]. Dempingo ir žalos tyrimo laikotarpis – nuo 2013 m. sausio 1 d. iki gruodžio 31 d.

8. 2015 m. kovo 24 d. Įgyvendinimo reglamentu (ES) 2015/501[5] (toliau – laikinasis reglamentas) Komisija *Yieh United* nustatė 10,9 % laikinąjį antidempingo muitą nagrinėjamam produktui.

9. 2015 m. rugpjūčio 26 d. Komisija priėmė ginčijamą reglamentą.

10. Konkrečiai dėl aptariamo produkto, kurio kilmės šalis yra Taivanas, importo normaliosios vertės apskaičiavimo metodo iš ginčijamo reglamento matyti, kad iš pradžių pagal laikinajame reglamente taikytą metodą nebuvo atsižvelgta į pardavimus platintojams ir prekybininkams vidaus rinkoje[6].

11. Po to, kai tam tikri aptariami eksportuojantys gamintojai per antidempingo tyrimą pateikė savo argumentus, Komisija, manydama, kad nežinojimas apie galutinę parduotų prekių paskirties vietą nėra lemiamas veiksnys, vis dėlto iš naujo išnagrinėjo situaciją, remdamasi per tyrimą surinktais įrodymais[7]. Išnagrinėjusi pastabas ir papildomą informaciją, gautas po to, kai buvo

[4] Žr. Pranešimą apie tyrimo procedūrų inicijavimą, paskelbtą OL C 196, 2014, p. 9.

[5] 2015 m. kovo 24 d. Komisijos įgyvendinimo reglamentas (ES) 2015/501, kuriuo importuojamiems Kinijos Liaudies Respublikos ir Taivano kilmės plokštiems šaltai valcuotiems nerūdijančiojo plieno produktams nustatomas galutinis antidempingo muitas (OL L 79, 2015, p. 23).

[6] Žr. ginčijamo reglamento 50 konstatuojamojoje dalyje pateiktą aiškią nuorodą į laikinojo reglamento 63–66 konstatuojamąsias dalis.

[7] Žr. ginčijamo reglamento 56 konstatuojamąją dalį.

padarytos preliminarios išvados [8], Komisija iš naujo išnagrinėjo pardavimus, kurių negalima įtraukti nustatant normaliąją vertę, kad būtų kuo visapusiškiau perteikta individuali tiriamų eksportuojančių gamintojų padėtis. Atlikus šią analizę, prireikus tam tikros pardavimo apimtys, į kurias apskaičiuojant normaliąją vertę pradiniame etape nebuvo atsižvelgta, buvo panaudotos normaliajai vertei apskaičiuoti [9].

12. Ginčijamo reglamento 59 konstatuojamojoje dalyje nurodyta, kad, „[u]žuot prie pardavimo vidaus rinkoje nepriskyrusi nė vieno platintojams parduoto produkto remiantis prielaida, kad visi platintojams parduoti produktai skirti eksportui, Komisija nepriskyrė tik tokio pardavimo platintojams, dėl kurio yra pakankamai objektyvių įrodymų, kad parduoti produktai iš tikrųjų eksportuoti. Komisija išnagrinėjo nurodytas pardavimo apimtis ir, atsižvelgdama į kiekvieno nagrinėjamojo eksportuojančio gamintojo konkrečią padėtį bei duomenis, pardavimą priskyrė prie pardavimo vidaus rinkoje arba pardavimo eksportui. Pavyzdžiui, į eksportą orientuotam pardavimui taikomos nuolaidos buvo laikomos svarbiu įrodymu. O tokie subjektyvūs elementai, kaip ketinimas arba žinojimas ar nežinojimas, neturėjo reikšmės Komisijai atliekant objektyvų vertinimą.“

III. Procesas Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

13. 2015 m. spalio 27 d. *Yeh United* Bendrajam Teismui pareiškė ieškinį dėl ginčijamo reglamento panaikinimo.

14. Grįsdama ieškinį *Yieh United* nurodė du pagrindus, susijusius atitinkamai su pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 ir 5 dalių pažeidimu ir to paties reglamento 2 straipsnio 1 ir 2 dalių pažeidimu [10].

15. Antrajame ieškinio pagrinde *Yieh United* iš esmės teigė, kad Komisija pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 ir 2 dalis, kai be tinkamo pagrindo padarė išvadą, jog, nustatant normaliąją vertę, į tam tikrus nagrinėjamo produkto pardavimus nepriklausomiems pirkėjams įprastomis rinkos sąlygomis eksportuotojo šalyje neturėtų būti atsižvelgiama vien dėl to, kad šie produktai vėliau eksportuoti. Visų pirma, atsižvelgiant į pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalies formuluotę, pagal kurią nustatant normaliąją vertę paprastai remiamasi nagrinėjamo produkto pardavimais „vidaus vartojimui“, Komisija teisėtai galėjo neatsižvelgti į šiuos pardavimus apskaičiuodama normaliąją vertę tik nustačiusi, kad pardavimo momentu pardavėjas žinojo apie nagrinėjamų produktų eksportą arba buvo numatęs, kad pirkėjas juos eksportuos.

16. Skundžiamo sprendimo 114–145 punktuose atmetęs pirmąjį ieškinio pagrindą [11], Bendrasis Teismas taip pat atmetė antrąjį ieškinio pagrindą.

17. Bendrasis Teismas visų pirma pažymėjo, kad, vertinant pažodžiui, daugelyje pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalies kalbinių versijų daroma nuoroda į nagrinėjamo produkto „paskirties vietą“ ir nekalbama apie gamintojo ketinimą, susijusį su šia paskirties vieta pardavimo

[8] Žr. ginčijamo reglamento 57 konstatuojamąją dalį.

[9] Žr. ginčijamo reglamento 56 konstatuojamąją dalį.

[10] Dabar atitinkamai Reglamento Nr. 2016/1036 2 straipsnio 3 ir 5 dalys ir Reglamento Nr. 2016/1036 2 straipsnio 1 ir 2 dalys.

[11] Žr. skundžiamo sprendimo 29–113 punktus.

momentu[12]. Šiuo klausimu skundžiamame sprendime[13] Bendrasis Teismas nusprendė, kad, priešingai, nei teigia *Yieh United*, nei iš Pasaulio prekybos organizacijos (PPO) specialiosios grupės sprendimo[14], nei iš ankstesnio 1997 m. Komisijos reglamento, nustatančio laikiną muitą tam tikriems produktams[15], negalima daryti jokios galutinės išvados.

18. Be to, Bendrasis Teismas nusprendė, kad sąvokos „[skirtas] vidaus vartojimui“ aiškinimas, pagal kurį nebūtina siekti nustatyti konkretaus pardavėjo ketinimo ar konkretaus žinojimo, susijusių su nagrinėjamo produkto galutinės paskirties vieta, yra pagrįstas nagrinėjamos nuostatos konteksto analize. Iš tikrųjų nei sąvoka „dempingas“, nei sąvoka „žala“, nei sąvoka „vengimas“, kaip tai suprantama pagal pagrindinį reglamentą, nereiškia, kad turi būti konstatuotas konkretus suinteresuotosios šalies ketinimas, tačiau jas vartojant reikalaujama, kad būtų įvykdytos objektyvios sąlygos, neatsižvelgiant į jo ketinimą ar konkretų žinojimą[16].

19. Bendrasis Teismas taip pat nusprendė, kad šis aiškinimas atitinka antidempingo tyrimo tikslą: Sąjungos institucijos siekia rasti objektyvių įrodymų, pasinaudodamos priemonėmis, kurias turi pagal pagrindinį reglamentą, ir remdamosi savanorišku ūkio subjektų bendradarbiavimu. Bendrojo Teismo teigimu, šis aiškinimas taip pat atitinka nuspėjamumo ir teisinio tikrumo principus[17].

20. Dėl nagrinėjamo atvejo Bendrasis Teismas pirmiausia pažymėjo, kad ginčijamame reglamente Komisija laikinajame reglamente išreikštą pirminį požiūrį pakeitė metodu, grindžiamu objektyviais atitinkamo platintojo nagrinėjamo produkto eksporto įrodymais[18]. Konkrečiai kalbant, Bendrasis Teismas taip pat pažymėjo, kad, pirma, tam tikram pardavimų, *Yieh United* deklaruotų kaip vidaus pardavimai, kiekiui buvo pritaikyta eksporto nuolaida pagal sistemą, skirtą paskatinti platintojams, kurie eksportavo savo plieno produktus; antra, buvo įrodyta, kad *Yieh United* iš tikrųjų šią nuolaidą eksportui taikė, be kita ko, didelei pardavimų savo nepriklausomam pirkėjui daliai, kurios įtraukimą apskaičiuojant normaliąją vertę ji ginčijo; ir, trečia, buvo galima surinkti kitų objektyvių įrodymų, kad šis pirkėjas iš tikrųjų eksportavo didžiąją dalį produktų, kurių (minėti) pardavimai buvo deklaruoti kaip vidaus pardavimai[19].

21. Remdamasis šiais argumentais, Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad Komisija galėjo, nepadarydama akivaizdžios vertinimo klaidos, teisėtai neatsižvelgti į nagrinėjamus pardavimus, nustatydama normaliąją vertę pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 ir 2 dalis[20].

12 Žr. skundžiamo sprendimo 128 ir 129 punktus.

13 Žr. 130–131 punktus.

14 2007 m. lapkričio 16 d. ataskaita byloje „Europos Bendrijos – Antidempingo priemonė, susijusi su auginamomis lašišomis iš Norvegijos“ (WT/DS 337/R), visų pirma 339 išnaša.

15 1997 m. birželio 6 d. Komisijos reglamentas (EB) Nr. 1023/97, nustatantis laikinąjį antidempingo muitą medinių plokščiųjų padėklų, kurių kilmės šalis yra Lenkija, importui ir patvirtinantis tam tikrų eksportuotojų pasiūlytus įsipareigojimus dėl šio importo (OL L 150, 1997, p. 4).

16 Žr. skundžiamo sprendimo 132 punktą.

17 Žr. skundžiamo sprendimo 133–135 punktus.

18 Žr. skundžiamo sprendimo 137 ir 138 punktus.

19 Žr. skundžiamo sprendimo 138–142 punktus.

20 Žr. skundžiamo sprendimo 144 punktą.

IV. Šalių reikalavimai

22. Apeliaciniame skunde *Yieh United* Teisingumo Teismo prašo panaikinti skundžiamą sprendimą, patenkinti pirmojoje instancijoje pareikštą ieškinį ir panaikinti ginčijamą reglamentą, kiek jis susijęs su ja, ir priteisti iš Komisijos ir *Eurofer* bylinėjimosi pirmojoje ir apeliacinėje instancijose išlaidas.

23. Komisija Teisingumo Teismo prašo atmesti ieškinį ir priteisti iš *Yieh United* bylinėjimosi išlaidas.

24. *Eurofer* prašo Teisingumo Teismo atmesti apeliacinį skundą, nepatenkinus šio reikalavimo, atmesti pirmojoje instancijoje pareikštą ieškinį, nepatenkinus ir šio reikalavimo, grąžinti bylą Bendrajam Teismui ir priteisti iš *Yieh United* bylinėjimosi išlaidas, įskaitant patirtas pirmojoje instancijoje.

V. Apeliacinio skundo vertinimas

A. Dėl Yieh United pateikto skundo

25. Apeliaciniam skundui pagrįsti *Yieh United* nurodo tris pagrindus. Pirmajame ir antrajame pagrinduose ji tvirtina, kad skundžiamame sprendime Bendrasis Teismas pažeidė atitinkamai pagrindinio reglamento 2 straipsnio 3 dalį ir 2 straipsnio 5 dalį. Vis dėlto trečiajame apeliacinio skundo pagrinde *Yieh United* teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį.

26. Atsižvelgdamas į Teisingumo Teismo prašymą, savo analizę sutelksiu į apeliacinio skundo trečiąjį pagrindą.

B. Dėl trečiojo apeliacinio skundo pagrindo

1. Šalių argumentai

27. Trečiajame apeliacinio skundo pagrinde, kuriuo ginčijami skundžiamo sprendimo 129–135 punktai, *Yieh United* tvirtina, kad Bendrasis Teismas pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį. Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad ši nuostata, būtent sąvoka „[skirtas] vidaus vartojimui“, neįpareigoja Komisijos įrodyti gamintojo pardavėjo ketinimo ar konkretaus žinojimo, susijusio su galutine nagrinėjamų produktų paskirties vieta. Remiantis Bendrojo Teismo aiškinimu, pagal minėtą nuostatą apskaičiuodama normaliąją vertę Komisija gali neatsižvelgti į vidaus pardavimus nepriklausomam pirkėjui vien dėl to, kad atitinkami produktai buvo eksportuoti vėliau, ir neprivalo patikrinti, ar gamintojas pardavėjas, ketino eksportuoti šiuos produktus arba bent jau žinojo, kad šie vidaus pirkėjui parduoti produktai galiausiai bus eksportuoti.

28. Vis dėlto tokia Bendrojo Teismo pozicija, kuria buvo patvirtinta Komisijos pozicija, reikštų, jog gamintojas privalo visada ir be jokių išimčių atsakyti už savo nepriklausomų pirkėjų prekybos politiką, nors jis visiškai jų nekontroliuoja ir nežino tikrosios galutinės produkto paskirties vietos. Pagal tokį aiškinimą Komisija turėtų nustatyti antidempingo muitus gamintojui neatsižvelgdama į jo kainų politiką, o tai prieštarautų bendram antidempingo reglamento tikslui.

29. *Yieh United* ginčija visus tris motyvus, kuriais Bendrasis Teismas skundžiamame sprendime rėmėsi patvirtindamas Komisijos pateiktą pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalies aiškinimą.

30. Pirma, *Yieh United* ginčija tai, kad iš įvairių pagrindinio reglamento kalbinių versijų analizės, atliktos skundžiamo sprendimo 129 ir 130 punktuose, galima pagrįstai daryti išvadą, jog reikia atsižvelgti į galutinės produkto paskirties vietos įrodymus, o ne į tai, kad pardavimo momentu gamintojas žinojo apie ją ar apie pardavėjo ketinimą dėl jų paskirties vietos. Iš tikrųjų dėl vartojamo žodžio „skirtas“ (it. k. „destinato“) nekyla kliūčių įvertinti, kaip pardavimo momentu gamintojas pardavėjas suvokė nagrinėjamos prekės paskirties vietą. Be to, skundžiamo sprendimo 129 punkte Bendrojo Teismo nurodytose kalbinėse versijose nėra žodžių junginio „galutinė paskirties vieta“, o veikiau daroma prielaida, kad gamintojas pardavėjas teisingai įvertino savo parduoto produkto paskirties vietą.

31. Antra, *Yieh United* ginčija pagrindinio reglamento kontekstinį ir teleologinį aiškinimą, kurį Bendrasis Teismas pateikė skundžiamo sprendimo 132 ir 135 punktuose. Jos nuomone, pirma, aplinkybe, kad dempingą, žalą ir vengimą galima konstatuoti neatsižvelgiant į gamintojo ar eksportuotojo ketinimus, negalima pateisinti to, kad nebuvo atsižvelgta į *Yieh United* vidaus pardavimus. Antidempingo atveju turi egzistuoti subjektyvus elementas, nes kalbama apie „nesąžiningą“ atitinkamų eksportuojančių gamintojų elgesį. Vis dėlto remiantis *Yieh United* siūlomu alternatyviu pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalies aiškinimu Komisijai nekiltų kliūčių rasti objektyvių sąlygų, leidžiančių nustatyti antidempingo muitą, įrodymų. Be to, taikomos kitos prekybos apsaugos priemonės, numatytos, be kita ko, kitose pagrindinio reglamento nuostatose, PPO susitarimuose arba antisubsidijų taisyklėse, įpareigoja už tyrimą atsakingą instituciją patikrinti subjektyvų žinojimą ir ketinimą arba eksportuojančius gamintojus. Todėl neatrodo įtikinama, kaip teigia Bendrasis Teismas, kad tai įrodyti būtų „sudėtinga“ ar neįmanoma.

32. Trečia, atrodo, kad tą patį galima pasakyti remiantis skundžiamo sprendimo 134 punkte išdėstytais Bendrojo Teismo argumentais. Iš tikrųjų, jeigu eksportuojantis gamintojas tinkamai valdytų savo kainas ir taikytų panašias vidaus ir eksportui skirtų pardavimų kainas, nebūtų jokio dempingo.

33. Komisija ir *Eurofer* ginčija *Yieh United* argumentus ir teigia, kad trečiąjį apeliacinio skundo pagrindą reikia atmesti.

2. Įvertinimas

a) Pirminės pastabos

34. Trečiajame apeliacinio skundo pagrinde *Yieh United* teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį. Ši bendrovė, be kita ko, ginčija skundžiamo sprendimo 129–135 punktuose Bendrojo Teismo pateiktą žodžių junginio „[skirtas] vidaus vartojimui“ išaiškinimą.

35. Šiuo klausimu pirmiausia reikia priminti, kad pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio, kuriame išdėstytos nuostatos dėl dempingo nustatymo, 1–7 dalis galima nustatyti normaliąją vertę, kuri vėliau bus tinkamai lyginama su eksporto kaina, siekiant nustatyti dempingą [21].

36. Pagrindinio reglamento 1 straipsnio 2 dalyje nurodyta, kad normalioji vertė paprastai nustatoma pagal kainas, kurias įprastomis prekybos sąlygomis moka arba turi mokėti nepriklausomi pirkėjai eksportuojančiojoje valstybėje. Pagal to paties straipsnio 2 dalį „normaliajai vertei nustatyti paprastai naudojami panašaus produkto pardavimai vidaus vartojimui <…>“.

37. Vis dėlto iš pastarosios nuostatos, *a contrario*, matyti, kad nustatant normaliąją vertę paprastai neatsižvelgiama į eksportuojančios šalies gamintojų vykdomus panašaus produkto pardavimus vidaus rinkoje, jeigu parduodami produktai nėra skirti vartoti šioje rinkoje ir jų paskirtis yra kitokia, kaip antai eksportas.

38. Apeliaciniame skunde *Yieh United* iš esmės teigia, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalyje vartojama sąvoka „[skirtas] vidaus vartojimui“ reiškia subjektyvų elementą, t. y. gamintojo pardavėjo ketinimą ar žinojimą apie galutinę nagrinėjamo produkto paskirties vietą. Pagal *Yieh United* ginamą požiūrį tam, kad galėtų neatsižvelgti į normaliąją vertę nustatydama panašaus produkto pardavimų vidaus rinkoje normaliąją vertę, Komisija privalo įrodyti, kad tuo metu, kai buvo sudaryti tokie pardavimo sandoriai, gamintojas pardavėjas turėjo ketinimų arba konkrečių žinių, kad tie produktai vėliau bus eksportuoti.

39. Siekiant atsakyti į *Yieh United* pateikto apeliacinio skundo trečiąjį pagrindą, reikia patikrinti pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalyje esančios sąvokos „[skirtas] vidaus vartojimui“ aiškinimą, kurį Bendrasis Teismas pateikė atsižvelgdamas į šios bendrovės pateiktus argumentus.

b) Dėl Antidempingo susitarimo 2.1 straipsnio

40. Vis dėlto pirmiausia reikia pažymėti, kad, kaip, beje, pažymėjo pats Bendrasis Teismas [22], pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalyje vartojama sąvoka „[skirtas] vidaus vartojimui“ atitinka PPO antidempingo susitarimo [23] 2.1 straipsnio formuluotes trimis jos oficialiosiomis kalbomis, t. y. „destined for consumption“ anglų k., „destiné à la consommation“ prancūzų k. ir „destinado al consumo“ ispanų k.

41. Šiomis aplinkybėmis iš jurisprudencijos matyti, kad, kai įmanoma, pagrindinio reglamento nuostatas reikia aiškinti kuo labiau atsižvelgiant į atitinkamas Antidempingo susitarimo [24] nuostatas, taip pat atsižvelgiant į PPO ginčų sprendimo tarybos pateiktą įvairių šio susitarimo nuostatų aiškinimą [25].

[21] Žr. pagrindinio reglamento 2 straipsnio 10 dalį.

[22] Žr. skundžiamo sprendimo 130 punktą ir jame nurodytą jurisprudenciją.

[23] Susitarimas dėl 1994 m. Bendrojo susitarimo dėl muitų tarifų ir prekybos VI straipsnio taikymo (OL L 336, 1994, p. 103).

[24] 2003 m. sausio 9 d. Sprendimas *Petrotub ir Republica* (C-76/00 P, EU:C:2003:4, 57 punktas).

[25] Pagal analogiją žr. 2020 m. spalio 6 d. Sprendimą *Komisija / Vengrija (Enseignement supérieur)* (C-66/18, EU:C:2020:792, 92 punktas) ir, kiek tai susiję su Reglamento (ES) 2016/1036 3 straipsnio 1, 2 ir 3 dalimis, neseniai pateiktą išvadą byloje, kurioje priimtas Sprendimas *Komisija / Hubei Xinyegang Special Tube* (C-891/19 P, EU:C:2021:533, 24 punktas).

42. Be to, šiuo atžvilgiu vienintelis atvejis, kai PPO institucijos pateikė informaciją apie Antidempingo susitarimo 2.1 straipsnyje vartojamos sąvokos „destined for consumption“ apimtį, atrodo, yra skundžiamo sprendimo 131 punkte ir šios išvados 17 punkte nurodytas atvejis [26], kai speciali PPO grupė išnašoje pažymėjo, kad „jeigu gamintojas parduoda produktą nepriklausomam eksportuotojui (arba prekybininkui) žinodamas, kad šis produktas bus eksportuojamas, šis pardavimas negali būti <…> laikomas pardavimu vidaus vartojimui“.

43. Mano nuomone, iš šios pastabos matyti, kad tai, jog gamintojas pardavėjas žino produktų, kurie yra pardavimo objektas, eksporto paskirties vietą, nėra nereikšminga nustatant, ar šie produktai gali būti laikomi „destined for consumption“, kaip tai suprantama pagal Antidempingo susitarimo 2.1 straipsnį, ir ar dėl to į su jais susijusius pardavimus galima atsižvelgti nustatant normaliąją vertę. Iš tikrųjų iš šios pastabos matyti, kad tai, jog gamintojas pardavėjas iš tikrųjų žinojo šią paskirties vietą, reiškia, jog nagrinėjamų prekių negalima laikyti „destined for consumption“ ir todėl su tuo susiję pardavimai neįtraukiami apskaičiuojant normaliąją vertę.

44. Atsižvelgdamas į tai, vis dėlto sutinku su skundžiamo sprendimo 131 punkte Bendrojo Teismo atlikta analize, pagal kurią vien iš šios pastabos negalima daryti priešingos išvados, kad nesant įrodymo, jog gamintojas pardavėjas iš tikrųjų žinojo apie tai, kad nagrinėjami produktai skirti eksportui, būtinai reikia manyti, jog šios prekės skirtos vidaus vartojimui. Kitaip tariant, tai, kad gamintojo pardavėjo žinojimas apie tai, kad produktai skirti eksportui, leidžia pateisinti atitinkamų pardavimų neįtraukimą apskaičiuojant normaliąją vertę, nebūtinai reiškia, kad jeigu tyrimą atliekanti institucija neįrodo šio realaus žinojimo, šie pardavimai būtinai turi būti įtraukti į minėtą skaičiavimą.

45. Iš tikrųjų remiantis tuo, kad gamintojas pardavėjas iš tikrųjų žinojo, jog produktai, kurie yra šio pardavimo objektas, vėliau bus eksportuojami, galima daryti prielaidą, jog pardavimo (eksporto tikslais) kaina ir sąlygos nėra būdingos vidaus rinkai, o tuo pateisinamas šio pardavimo neįtraukimas apskaičiuojant normaliąją vertę, kuri turi kuo tiksliau atspindėti pardavimo kainą eksportuojančiojoje valstybėje. Vis dėlto priešingas teiginys nebūtinai yra teisingas. Kaip paaiškės toliau, iš tikrųjų visiškai įmanoma, kad pardavimų neįtraukimas apskaičiuojant normaliąją vertę gali būti pateisinamas objektyviais duomenimis, susijusiais su šiais pardavimais, nepriklausomais nuo tikrosios gamintojo pardavėjo valios ar tikro žinojimo apie tai, kad produktai bus eksportuojami vėliau, įrodymo.

46. Taigi būtent tokiomis aplinkybėmis reikia patikrinti Bendrojo Teismo atliktą pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalyje įrašytos Sąjungos teisės nuostatos ir visų pirma joje vartojamos sąvokos „[skirtas] vidaus vartojimui“ aiškinimą.

c) Dėl sąvokos „[skirtas] vidaus vartojimui“, kaip ji suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį, aiškinimo

47. Šiuo klausimu, kaip pažymėjo Bendrasis Teismas, kalbant apie Sąjungos teisės nuostatų aiškinimą, iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad reikia atsižvelgti ne tik į jų formuluotę, bet ir į kontekstą bei teisės akto, kuriame jos išdėstytos, tikslus [27].

[26] Tai yra šios išvados 14 išnašoje nurodytos bylos 339 išnaša.

[27] Žr., be kita ko, 2019 m. liepos 29 d. Sprendimą *Vethanayagam ir kt.* (C-680/17, EU:C:2019:627, 42 punktas) ir skundžiamo sprendimo 127 punktą bei jame nurodytą jurisprudenciją.

48. Šiuo klausimu, pirma, dėl nagrinėjamos nuostatos pažodinio aiškinimo pažymėtina, kad, kaip, beje, pažymėjo ir Bendrasis Teismas [28], pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalies versijoje anglų k. vartojamas – beje, skirtingai nuo Antidempingo susitarimo teksto anglų kalba 2.1 straipsnio – terminas „intended for domestic consommation“, kuris gali būti aiškinamas taip, kad pardavėjo ketinimas dėl produkto, kuris yra pardavimo objektas, paskirties vietos turėtų būti laikomas reikšmingu kriterijumi. Vis dėlto tiek kitose šios nuostatos kalbinėse versijose, kurias cituoja Bendrasis Teismas, tiek minėtų trijų oficialiųjų Antidempingo susitarimo versijų 2.1 straipsnio formuluotėje nėra aiškios nuorodos į tokį ketinimą, o veikiau kalbama apie „paskirties vietą“.

49. Šiuo klausimu Teisingumo Teismo jurisprudencijoje nurodyta, kad terminų, kurių apibrėžtys Sąjungos teisėje nepateiktos, reikšmė ir apimtis turi būti nustatomos remiantis jų įprasta reikšme bendrinėje kalboje, atsižvelgiant į kontekstą, kuriame jie pavartoti, ir atitinkamu teisės aktu siekiamus tikslus [29].

50. Italų kalbos žodis „destinare“ yra kilęs iš lotynų k. žodžio „destinare“ ir reiškia „griežtai, neatšaukiamai nustatyti, tarsi išreiškiant aukštesnę valią“ [30]. Šią nuorodą į aukštesnę ir neišvengiamą valią aiškiai atsispindi italų k. žodis „destino“ (likimas), kurį anglų k. atitinka žodis „destiny“, prancūzų k. – „destin“, ispanų ir portugalų k. – „destino“. Žodžio „destinare“ labiau perkeltinė reikšmė bendrinėje kalboje, neapimanti nuorodos į aukštesnę valią, – „priskirti“, „rezervuoti“ arba „nukreipti“ siekiant konkretaus tikslo [31].

51. Taigi sąvoka „[skirtas] vidaus vartojimui“ reiškia, jog tam, kad apskaičiuojant normaliąją vertę būtų galima atsižvelgti į pardavimus eksportuojančiojoje valstybėje, produktai, kurie yra tokių pardavimų objektas, turi būti „priskirti“, „rezervuoti“, „tikslingai skirti“ vidaus vartojimui.

52. Iš to matyti, kad, remiantis tuo, kas nurodyta šios išvados 42 ir 43 punktuose, eksportuotojo valia ir žinojimas apie tikrąją galutinio produkto paskirties vietą nėra nereikšmingi atliekant analizę, kuria siekiama nustatyti, ar tam tikru būdu parduodamas panašus produktas yra „[skirtas] vidaus vartojimui“. Iš tikrųjų galutinė parduodamo produkto paskirties vieta, kuri gali turėti įtakos pardavimo kainai ir sąlygoms, gali būti nustatyta gamintojo pardavėjo arba bet kuriuo atveju būti jam žinoma, taigi ir nulemti tokią kainą ar tokias sąlygas.

53. Vis dėlto, priešingai, nei savo apeliaciniame skunde teigia *Yieh United*, gamintojo pardavėjo valios ar tikrų žinių apie konkrečią parduodamų produktų paskirties vietą įrodymas nėra būtinas tam, kad apskaičiuojant normaliąją vertę nebūtų atsižvelgiama į pardavimus. Iš tikrųjų įmanoma, kad, neatsižvelgiant į tokios valios ar tikrų žinių įrodymą, išvadą, kad minėti produktai yra skirti, t. y. „priskirti“ ar „tikslingai skirti“, eksportui, galima objektyviai padaryti remiantis tam tikrais su pardavimais arba tokius produktus perkančiu pirkėju susijusiais veiksniais. Atsižvelgiant į tai, pavyzdžiui, įrodymo, kad produktai buvo parduodami už konkrečią kainą ar konkrečiomis sąlygomis, kuriomis siekiama paskatinti eksportą, arba įrodymo, kad produktai buvo parduoti klientui, kuris daugiausia užsiima produktų, kurie yra pardavimo objektas, eksportu, mano nuomone, gali pakakti, kad būtų galima manyti, jog šie pardavimai susiję su eksportui „skirtais“

[28] Žr., be kita ko, skundžiamo sprendimo 128–130 punktus, kuriuos kritikuoja *Yieh United*.

[29] Žr., be kita ko, 2016 m. gegužės 26 d. Sprendimą *Envirotec Denmark* (C-550/14, EU:C:2016:354, 27 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

[30] Žr. *Treccani.it*

[31] Ten pat. Analogiškai prancūzų k. veiksmažodis „destiner“ apibrėžiamas kaip „fixer la destination de quelque chose, le réserver à cet usage, à cet emploi; affecter“ („nustatyti kokio nors daikto paskirtį, jį rezervuoti šiai paskirčiai, šiam panaudojimui, priskirti“ (*Larousse.fr*), o anglų k. veiksmažodis „to destine“ apibrėžiamas kaip „[with object] intend or choose for a particular purpose or end“ ([kokį nors daiktą] skirti ar parinkti konkrečiai paskirčiai ar tikslui“) (*Oxford Dictionary of English*, 3-asis leidimas (peržiūrėtas), Oxford University Press, 2015 m.).

produktais, todėl į juos nereikia atsižvelgti apskaičiuojant normaliąją vertę[32]. Šių aplinkybių įrodymas yra pakankamas neatsižvelgiant į gamintojo pardavėjo valią ir žinias, susijusias su prekių paskirties vieta.

54. Vadinasi, remdamasi tokiais įrodymais, Komisija gali daryti prielaidą, jog šių pardavimų objektas buvo produktai, kurių paskirties vieta kitokia nei vartojimas vidaus rinkoje, ir dėl to į juos galima neatsižvelgti apskaičiuojant normaliąją vertę, nesant reikalo įrodyti, kad gamintojas pardavėjas iš tikrųjų turėjo žinių apie šių produktų paskirties vietą. Vis dėlto būtina įrodyti objektyvų ryšį tarp nagrinėjamų produktų pardavimo ir paskirties, kitokios nei vartojimas vidaus rinkoje, kuriuo būtų galima pateisinti tokių pardavimų neįtraukimą apskaičiuojant normaliąją vertę.

55. Mano nuomone, pirmiau pateiktą pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalyje vartojamų terminų „[skirtas] vidaus vartojimui“ išaiškinimą – pagal kurį, nors gamintojo pardavėjo ketinimas ar konkrečios žinios, susiję su parduotų produktų paskirtimi, nėra nesvarbūs, tačiau jeigu įrodoma, kad esama vieno ar kelių pardavimą ir paskesnį eksportą objektyviai siejančių elementų, Komisija nebūtinai turi įrodyti tam tikrą gamintojo subjektyvumą, kad į šiuos pardavimus nebūtų atsižvelgiama apskaičiuojant normaliąją vertę, – galima pagrįsti šios nuostatos konteksto ir tikslų analize.

56. Konteksto požiūriu, kaip pažymėta šios išvados 35 punkte, šiai nuostatai taikytinos pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1–7 dalys, kuriose įrašytos nuostatos, leidžiančios nustatyti normaliąją vertę, kuri, siekiant nustatyti dempingą, turi būti teisingai palyginta su eksporto kaina. Nė viena iš šių nuostatų nėra pagrindas daryti išvadą, kad *Yieh United* nurodyto subjektyvaus elemento įrodymas yra būtinas siekiant apskaičiuoti normaliąją vertę, kuria remiantis nustatomas dempingas. Be to, kaip skundžiamo sprendimo 132 punkte pažymėjo Bendrasis Teismas, o *Yieh United* savo apeliaciniame skunde to neginčijo, pagrindinio reglamento 2 straipsnio 8 dalies, susijusios su eksporto kainos nustatymu, tekste taip pat nėra nuorodos į suinteresuotojo asmens „žinojimo“ kriterijų.

57. Teleologiniu požiūriu reikia pažymėti, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalyje esanti nuoroda į panašių vidaus vartojimui skirtų produktų paskirtį yra neatsiejama nuo normaliosios vertės nustatymo ir ja siekiama užtikrinti, kad normalioji vertė kuo labiau atitiktų įprastą panašaus produkto kainą eksportuotojo vidaus rinkoje[33]. Toks atitikimas yra būtinas siekiant užtikrinti teisingą palyginimą su atitinkamo produkto eksporto kaina siekiant nustatyti dempingą. Iš to matyti, kad vidaus vartojimui neskirtų produktų pardavimai nėra tinkamas normaliosios vertės apskaičiavimo pagrindas, todėl į juos nereikia atsižvelgti apskaičiuojant šią vertę[34].

58. Iš šio nagrinėjamos nuostatos tikslo matyti, kad būtina įrodyti ryšį tarp vidaus pardavimo ir kitokios paskirties nei vidaus vartojimas, kad apskaičiuojant normaliąją vertę būtų galima neatsižvelgti į šį pardavimą. Vis dėlto iš šio tikslo visiškai nekyla reikalavimas, kad, norėdama neįtraukti šių pardavimų, Komisija būtinai įrodytų tam tikrą subjektyvų gamintojo pardavėjo elementą.

[32] Kaip išsamiau aptarta šio sprendimo 61 punkte ir 38 išnašoje, panašaus, nors ir nevisiškai tokio pat požiūrio laikomasi JAV teismų praktikoje, susijusioje su vidaus teisės nuostata dėl antidempingo muito. Žr., be kita ko, *United States Court of International Trade* 1997 m. vasario 3 d., *INA Walzlager Schaeffler KG v. United States* [957 F. Supp. 251 (Ct. Int'l Trade 1997) p. 265]

[33] Dėl sąvokos „įprastos prekybos sąlygos“, kuri vartojama pagrindinio reglamento 2 straipsnio 1 dalyje, pagal analogiją žr. generalinio advokato P. Mengozzi išvadą byloje *Taryba / Alumina* (C-393/13 P, EU:C:2014:2105, 43 punktas), kurią Teisingumo Teismas aiškiai nurodė 2014 m. spalio 1 d. Sprendimo *Taryba / Alumina* (C-393/13 P, EU:C:2014:2245) 28 punkte.

[34] Pagal analogiją žr. ten pat.

59. Be to, savo bendro teiginio, kad „antidempingas turi apimti tam tikrą subjektyvų elementą“, *Yieh United* negrindžia jokiu konkrečiu teisiniu įrodymu. Priešingai, kaip teigia Komisija ir kaip matyti iš jurisprudencijos, antidempingo muito nustatymo, kuris neatskiriamas nuo normaliosios vertės nustatymo, tikslas – ne skirti sankcijas, o atkurti sąžiningas rinkos sąlygas Sąjungoje [35]. Darytina išvada, kad pagal šią teisę iš principo nebūtina nustatyti subjektyvaus elemento.

60. Be to, kaip Bendrasis Teismas iš esmės pažymėjo skundžiamo sprendimo 133 ir 134 punktuose, nustatant, kad produktų, kurių paskesnis eksportas gali būti numanomas, neįtraukimas nustatant nagrinėjamo produkto normaliąją vertę priklauso tiktai nuo to, ar įrodoma, jog parduodamas pardavėjas iš tikrųjų turėjo ketinimą arba tikrų žinių, susijusių su galutine nagrinėjamo produkto paskirties vieta, būtų prieštaraujama antidempingo tyrimams būdingam tikslui. Šiuo klausimu, pirma, jau turėjau galimybę pažymėti, jog, kitaip nei kitose Sąjungos teisės srityse, pavyzdžiui, konkurencijos teisės pažeidimų srityje, atlikdamos antidempingo tyrimus Sąjungos institucijos turi gana ribotus įgaliojimus, todėl yra priklausomos nuo suinteresuotųjų šalių savanoriško bendradarbiavimo pateikiant joms tyrimo išvadoms padaryti reikalingą informaciją [36]. Vis dėlto sutinku su Bendrojo Teismo teiginiu, kad iš institucijų reikalauti tokio įrodymo, kurio šiomis procesinėmis aplinkybėmis, gali būti neįmanoma pateikti, galiausiai reikštų leisti nustatant normaliąją vertę pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnį atsižvelgti į eksportuojamų produktų kainas, kurios gali iškraipyti ir trukdyti teisingai nustatyti minėtą normaliąją vertę [37].

61. Galiausiai papildomai pažymiu, kad pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalies aiškinimas, pagal kurį nustatant, ar panašus produktas, kuris yra parduodamas, yra „[skirtas] vidaus vartojimui“, gamintojo valia arba tikros žinios apie pardavimo eksportui paskirtį gali būti svarbūs, bet neturi lemiamos reikšmės, jeigu įrodoma, kad esama objektyvaus ryšio tarp pardavimo ir vėlesnio eksporto elementų, kuriuo būtų galima pateisinti parduodamų produktų nepriskyrimą prie vidaus vartojimui skirtų produktų, iš esmės atitinka JAV administracinėje ir teismų praktikoje taikomą su normaliosios vertės nustatymu susijusios vidaus teisės nuostatos dėl antidempingo muito išaiškinimą [38].

62. Skundžiamą sprendimą reikia nagrinėti atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta pirmiau.

d) Dėl skundžiamo sprendimo

63. Skundžiamo sprendimo 127–135 punktuose analizuodamas *Yieh United* pateiktą antrąjį ieškinio pagrindą, Bendrasis Teismas pirmiausia išaiškino pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalies nuostatą ir joje vartojamą sąvoką „[skirtas] vidaus vartojimui“. Toliau

[35] Šiuo klausimu žr. 2000 m. spalio 3 d. Sprendimą *Industrie des poudres sphériques / Taryba* (C-458/98 P, EU:C:2000:531, 91 punktas) ir generalinio advokato G. Van Gerven išvadą byloje *Nölle* (C-16/90, nepaskelbta Rink., EU:C:1991:233, 11 punktas).

[36] Žr. mano išvadą byloje *Komisija / Kolachi Raj Industrial* (C-709/17 P, EU:C:2019:303, 46 punktas, kuriame pateiktos kitos nuorodos).

[37] Žr. skundžiamo sprendimo 134 punktą.

[38] T. y. *19 U.S. Code § 1677b*, ypač jo rašto a punkto 1 dalį. Iš tikrųjų iš su šia nuostata susijusios jurisprudencijos matyti, kad taikomas kriterijus, pagal kurį už antidempingo tyrimą atsakinga valdžios institucija turi įrodyti, jog gamintojas *„knew or should have known that the merchandise was not for home consumption based upon the particular facts and circumstances surrounding the sales*“ (t. y., remdamasis su pardavimu susijusiais faktais ir aplinkybėmis, žinojo arba *turėjo žinoti*, kad prekės nėra skirtos vidaus vartojimui; žr. *United States Court of International Trade* 1997 m. vasario 3 d. *INA Walzlager Schaeffler KG v. United States* (957 F. Supp. 251 (CT. Int'l Trade 1997, p. 264) ir 2001 m. liepos 3 d. *Tung Mung Development Co. Ltd. and Yieh United Steel Corp. v. United States* (219 F. Supp. 2D 1333 (CT. Int'l Trade 2002, p. 46). Ši jurisprudencija iš esmės buvo patvirtinta 2020 m. birželio 17 d. Sprendime *Coalition of American Flange Producers v. United States* (448 F. Supp. 3D 1340 (CT. Int'l Trade 2020), p. 1354 ir paskesni). Taigi iš šios jurisprudencijos matyti, kad nebūtina įrodyti, jog eksportuojantis gamintojas iš tikrųjų žinojo, kad produktai, kurie yra pardavimų objektas, yra skirti eksportui, jeigu toks žinojimas gali būti numanomas remiantis objektyviais įrodymais (angl. *constructive knowledge*), dėl kurių galima daryti išvadą, jog gamintojas „turėjo žinoti“, kad produktai bus eksportuojami.

skundžiamo sprendimo 136–144 punktuose Bendrasis Teismas išnagrinėjo šį atvejį ir padarė išvadą, kad Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, ginčijamame reglamente atmesdama galimybę įtraukti *Yieh United* pardavimus jos didžiausiam klientui Taivane.

64. Šiuo klausimu pažymiu, pirma, kad trečiajame apeliacinio skundo pagrinde *Yieh United* ginčija tik skundžiamo sprendimo 129–135 punktus, kuriuose, kaip nurodyta pirmesniame punkte, Bendrasis Teismas išaiškino sąvoką „[skirtas] vidaus vartojimui“, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį. Vis dėlto iš šių punktų matyti, kad Bendrasis Teismas iš esmės tik patikrino ir atmetė *Yieh United* pasiūlytą šios nuostatos aiškinimą, pagal kurį tam, kad galėtų neatsižvelgti į tam tikrus pardavimus apskaičiuodama normaliąją vertę, Komisija privalo įrodyti pardavėjo valią ar konkrečias žinias, susijusias su tuo, kad parduodami produktai bus skirti eksportui. Savo argumentuose, išdėstytuose trečiajame apeliacinio skundo pagrinde, *Yieh United* tiktai tvirtina, kad, nepritardamas tokiam aiškinimui, Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą.

65. Vis dėlto iš šio sprendimo 47–60 punktuose atliktos analizės matyti, kad, mano nuomone, *Yieh United* pasiūlytas nagrinėjamos nuostatos aiškinimas turi būti atmestas ir kad nors tikras gamintojo ketinimas ir žinojimas apie galutinę prekių paskirtį nėra nesvarbūs, jų įrodymas nebūtinai yra lemiamas veiksnys nustatant, ar eksportuojančios valstybės vidaus rinkoje parduodamas produktas yra „[skirtas] vidaus vartojimui“, kaip tai suprantama pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį.

66. Darytina išvada, kad skundžiamo sprendimo 129–135 punktuose atmesdamas minėtą *Yieh United* pasiūlytą nagrinėjamos nuostatos aiškinimą Bendrasis Teismas nepadarė jokios teisės klaidos. Mano nuomone, šio argumento pakanka apeliacinio skundo trečiajam pagrindui atmesti, nes, kaip jau buvo pažymėta, *Yieh United* šiame pagrinde tiktai ginčija šią sprendimo dalį, dar kartą pasiūlydama tokį nagrinėjamos normos aiškinimą.

67. Papildomai pažymiu, kad, antra, kaip matyti iš šios išvados 47–60 punktuose atliktos analizės, skundžiamo sprendimo 129–135 punktuose Bendrojo Teismo pateiktas žodžių „[skirtas] vidaus vartojimui“, kaip jie suprantami pagal pagrindinio reglamento 2 straipsnio 2 dalį, išaiškinimas turi būti papildytas ir išaiškintas taip, kad gamintojo pardavėjo valia ar tikros žinios, susijusios su tuo, kad prekės bus skirtos eksportui, gali būti reikšmingos, bet ne lemiamos, jeigu įrodomas objektyvus ryšys tarp nagrinėjamų produktų pardavimo ir kitos nei vartojimas vidaus rinkoje parduodamų produktų paskirties, kuriuo būtų galima pateisinti tai, kad į tokius pardavimus neatsižvelgiama apskaičiuojant normaliąją vertę.

68. Trečia, taip pat papildomai pažymiu, kad iš skundžiamo sprendimo 138–143 punktų, kurių *Yieh United* neginčijo, matyti, jog nagrinėjamoje byloje apskaičiuodama *Yieh United* ginčijamus pardavimus pagrindiniam savo klientui Taivane Komisija neatsižvelgė į tai, kad, pirma, didelei nagrinėjamų pardavimų daliai[39] buvo pritaikyta nuolaida eksportui ir, antra, šis klientas daugiausia vykdė veiklą parduodamų objektų eksporto srityje[40].

[39] Iš skundžiamo sprendimo 141 punkto matyti, kad, pavyzdžiui, 2013 m. gruodžio mėn. šie pardavimai sudarė 40 % pardavimų šiam klientui.

[40] Iš tikrųjų iš skundžiamo sprendimo 142 punkto matyti, kad buvo įrodyta, jog šis klientas vidaus rinkoje pardavė tik nedidelį nagrinėjamo produkto kiekį.

69. Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgdamas į šios išvados 47–60 punktuose pateiktą nagrinėjamos nuostatos aiškinimą, manau, kad Bendrasis Teismas padarė teisingą išvadą, jog Komisija nepadarė akivaizdžios vertinimo klaidos, kai apskaičiuodama normaliąją vertę neatsižvelgė į pardavimus tokiam klientui.

VI. Išvada

70. Remdamasis visais išdėstytais argumentais, siūlau Teisingumo Teismui atmesti *Yieh United* pateikto apeliacinio skundo trečiąjį pagrindą kaip nepagrįstą.